

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1363/2015
25.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић, Марине Говедарица, Љубице Милутиновић и Биљане Драгојевић, чланова већа у парници из радног односа тужиље Б.М. из Б., чији је пуномоћник Е.В., адвокат из Н.С., против туженог Н. АД из Н.С., чији је пуномоћник Н.Ш., адвокат из Н.С, ради утврђења злостављања на раду и накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2134/14 од 12.09.2014. године, на седници одржаној 25.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2134/14 од 12.09.2014. године, у делу којим је усвојен тужбени захтев тужиље, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2134/14 од 12.09.2014. године, у делу којим је усвојен тужбени захтев тужиље.

Образложење

Основни суд у Новом Саду, пресудом П1 1123/2012 од 30.12.2013. године, констатовао је да се делимично усваја тужбени захтев (став први изреке). Утврдио је да је тужени путем запослених Ј.Х.Ж. и Н.С., злостављао на раду тужиљу, што је довело до тешког нарушавања њеног професионалног и личног угледа и части (став други изреке). Забранио је туженом и Ј.Х.Ж. и Н.С., убудуће сваки облик понашања који представља злостављање на раду (став трећи изреке). Обавезао је туженог да плати тужиљи на име нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде части и угледа износ од 400.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате (став четврти изреке). Одбио је тужбени захтев тужиље, у делу којим је тражила да се утврди да је тужени злоставља на раду и путем запослене М.Р., као и у делу којим је тражила да се М.Р. забрани убудуће сваки облик понашања који представља злостављање на раду (став пети изреке). Обавезао је туженог да о свом трошку објави ову пресуду у дневном листу „Дневник“ Нови Сад и у дневном листу „Политика“ Београд, у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења (став шести изреке). Обавезао је туженог

да накнади тужили трошкове поступка у износу од 337.100,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате (став седми изреке).

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Гж1 2134/14 од 12.09.2014. године, делимично је преиначио пресуду Основног суда у Новом Саду П1 1123/12 од 30.12.2013. године, тако што је одбио тужбени захтев ради накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде части и угледа преко износа од 200.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате, док је у преосталом делу одбио жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду у осталом усвајајућем делу.

Основни суд у Новом Саду, решењем П1 1123/2012 од 23.09.2014. године, исправио је пресуду Основног суда у Новом Саду П 1123/2012 од 30.12.2013. године, тако што у уводу пресуде уместо презимена тужиле М. треба да стоји презиме тужиле М..

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу у којем је усвојен тужбени захтев тужиле, тужени је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужиле је поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), а у вези члана 23. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 55/14), оценио да ревизија туженог није изузетно дозвољена.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП је прописано, да, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Према томе, у овој парници нису испуњени услови за изузетну дозвољеност ревизије туженог из одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да се због битне повреде одредаба парничног поступка ревизија не може изузетно дозволити и да нема потребе за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења, на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. и 441. ЗПП, па је утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужба је поднета 01.08.2012. године. У тужби је назначена вредност предмета спора од 400.000,00 динара.

Одредбом члана 441. ЗПП, је прописано, да, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Према томе, полазећи од природе предмета спора, да се не ради о спору о заснивању, постојању или престанку радног односа, већ о спору у коме се тражи утврђење злостављања на раду, а одредбом члана 29. став 5. Закона о спречавању злостављања на раду („Сл. гласник РС“, број 36/10), прописано, да, ако овим законом нису предвиђена посебна правила у споровима за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у вези са радом, сходно се примењују одредбе Закона којим се уређује парнични поступак, то ревизија туженог није дозвољена на основу члана 441. ЗПП, као ни по Закону о спречавању злостављања на раду, као посебном закону, на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 1. ЗПП, у односу на неновчани део захтева.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинско правним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде у износу од 200.000,00 динара, као главног захтева, који се односи на новчано потраживање, не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (рачунајући да је 01.08.2012. године 1 евро износио 117,5139 динара и вредност предмета спора побијаног дела изражена у еврима износила 1.701,9263 евра), то ревизија туженог није дозвољена ни у том делу, на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

У конкретном случају не може се сматрати преиначењем у смислу новелираног члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, одлука другостепеног суда којом је преиначена првостепена пресуда само у делу одлуке о накнади нематеријалне штете преко износа од 200.000,00 динара, а до износа од 400.000,00 динара (за износ од 200.000,00 динара), с обзиром на то да је износ од 200.000,00 динара био досуђен првостепеном пресудом за овај вид нематеријалне штете и право на ревизију на основу овог преиначења могла би имати само тужила.

Дакле, како из побијане пресуде произилази да је одлука о тужбеном захтеву тужиље донета на основу члана 6. Закона о спречавању злостављања на раду и члана 12. Правилника о правилима понашања послодаваца и запослених у вези са превенцијом и заштитом од злостављања на раду („Сл. гласник РС“, број 62/10), као и члана 200. Закона о облигационим односима („Сл. лист СФРЈ“, број 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 и „Сл. лист СРЈ“, број 31/93), то на основу наведених законских одредби о дозвољености ревизије, ревизија туженог није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.